

Sygn. akt II W 968/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Przemysław Palka

Protokolant: p.o. sekr. sąd. Agnieszka Malinowska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 9 grudnia 2020 roku, 7 czerwca 2021, 12 lipca 2021 roku, 6 października 2021 roku, 17 listopada 2021 roku, i 16 marca 2022 roku sprawy przeciwko:

M. M. (1), synowi A. i M. z domu B., urodzonemu (...) w K.

obwinionemu o to, że:

w dniu 28 października 2019r. o godzinie 21.10 w S. na ul. (...), pow. (...), woj. (...)- (...), pozostawiając kartony w piecu doprowadził do powstania pożaru

tj. za wykroczenie z art. 82 § 1 kw

I. obwinionego M. M. (1) w granicach zarzucanego czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 28 października 2019 roku w S., przy ulicy (...), pow. (...), woj. (...)- (...), nie przestrzegał zasad bezpieczeństwa przy używaniu i przechowywaniu w pomieszczeniu kotłowni materiałów niebezpiecznych pożarowo, takich jak deski i kartony, czyn ten kwalifikuje z art. 82 § 1 pkt 5 k.w. i za to na podstawie art. 82 § 1 pkt 5 k.w. wymierza obwinionemu karę nagany,

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (j.t. Dz.U. 2019, poz. 1513, z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w S. adwokat J. S. (1) kwotę 918 (dziewięćset osiemnaście) złotych oraz podatek VAT w kwocie 211,14 (dwustu jedenastu 14/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu;

III. na podstawie art. 121 § k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia obwinionego w całości od ponoszenia kosztów postępowania sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

M. M. (1) został obwiniony o to, że w dniu 28 października 2019 roku o godzinie 21:00 w S. na ul. (...), pow. (...), woj. (...)- (...), pozostawiając kartony na piecu doprowadził do powstania pożaru, tj. o wykroczenie z art. 82 § 1 k.w.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2019 roku w miejscowości S., przy ulicy (...), z komina wolnostojącego budynku zaczęły wydobywać się iskry. Po stwierdzeniu braku oznak pożaru w pomieszczeniu kotłowni przez przybyły na miejsce oddział straży pożarnej, funkcjonariusze udali się na poddasze tego budynku. W tym czasie doszło do pożaru w pomieszczeniu kotłowni, zauważonego przez strażaka – kierowcę, znajdującego się przy samochodzie stojącego nieopodal budynku,

który to strażak przy użyciu gaśnicy proszkowej ugasił pożar. Spaleniu uległ składowany wokół pieca materiał palny w postaci desek.

W budynku przy ulicy (...) w S. zamieszkuje obwiniony M. M. (1). W pomieszczeniu kotłowni znajduje się piec, wokół którego obwiniony gromadzi materiał palny w postaci suchego drewna (desek) i kartonów.

Dowód: notatka urzędowa A. A. (k. 1-1v), częściowo wyjaśnienia obwinionego (k. 131-131v), informacja ze zdarzenia (k. 22-230), karta zdarzenia (k. 24), dokumentacja fotograficzna (k. 142-144).

M. M. (3) ma (...)lata, wykształcenie średnie, bez zawodu, jest bezdzietnym kawalerem, bez majątku, karany za pobicie w 2014 roku,

Dowód: dane obwinionego co do osoby – wniosek o ukaranie (k. 10), wiarygodna część wyjaśnień obwinionego (k. 38).

M. M. (1) przesłuchany przed Sądem w dniu 12 lipca 2021 roku nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W treści złożonych wyjaśnień potwierdził jedynie, że w dniu zdarzenia, po naniesieniu do kotłowni kartonów i desek rozpałił w piecu, wskazując jednocześnie, że przybyłego do kotłowni strażaka, a po chwili drugiego, wziął za terrorystów, wykonując wszystkie ich polecenia. Zgodnie więc z poleceniem strażaków, obwiniony odłożył trzymany w ręku karton odruchowo na rozpalony piec po wcześniejszym jego wyłączeniu. Obwiniony podał, że według niego przyczyną pożaru było wyłączenie (a nie wygaszenie) pieca z prądu, co w wyniku braku działania dmuchawy spowodowało rozgrzanie się pieca, cofnięcie się żaru do podajnika i wytworzenie gazu a następnie ognia. W ocenie obwinionego strażacy, widząc przyniesione i złożone wokół pieca 200 kg suchego drewna, nie powinni kazać obwinionemu wyłączać pieca. Obwiniony nadmienił, że tylko dzięki istniejącym zabezpieczeniom pieca i sąsiadowi, który zauważył pożar, nie spalił się cały budynek.

Dowód: wyjaśnienia M. M. (1) (k. 131-132)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego zarówno w części, w której wskazywał na zgromadzenie wokół pieca materiałów w postaci desek, kartonów jak i w odniesieniu do wykonywania przez obwinionego poleceń strażaka, odnoszących się do zamknięcia pieca znajdującego się w kotłowni. Wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie nie pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka P. S., który jako dowódca zastępu straży pożarnej, po wejściu do kotłowni, nakazał obwinionemu zamknięcie pieca, tym samym też przerwania ciągu w przewodzie kominowym.

Świadek P. S. nie był w stanie jednak stwierdzić czy piec w kotłowni wyposażony był w podajnik, w dmuchawę ani czy w piecu w ogóle się paliło.

Świadek potwierdził natomiast, że w kotłowni było bardzo dużo drzewa, papierów do rozpałki i że materiały te znajdowały się przy piecu.

Także świadkowie K. B. – ratownik zastępu straży pożarnej, R. R. – funkcjonariusz drugiego zastępu straży pożarnej, oraz świadek G. Ł. – kierowca pierwszego zastępu straży pożarnej, jako niewydający obwinionemu polecenia zamknięcia pieca, nie pamiętali szczegółów jego budowy, co uniemożliwiało ustalenie przyczyny pożaru, świadkowie wskazywali jednak na składowane drewno i inny materiał palny wokół pieca.

Dowód: zeznania świadka P. S. (k. 152v), zeznania świadka K. B. (k. 153), zeznania świadka R. R. (k. 136v-137), zeznania świadka G. Ł. (k. 137-137v)

Świadek T. M., która po wyjściu z kotłowni przez obwinionego i strażaka, zciekawiona tym faktem, weszła do środka, zeznała, że piec w kotłowni był wyłączony, gdyż nie wydawał żadnych odgłosów, na samym piecu i na biegnącej od pieca rurze stały kartony.

Dowód: zeznania świadka T. M. (k. 136v)

Faktu znajdowania się kartonu bezpośrednio na piecu nie potwierdził natomiast świadek G. P., który zeznał jedynie o mokrym kartonie znajdującym się na metalowej rurze od wody biegnącej nad piecem. Świadek wskazał też na znajdujące się materiały łatwopalne wokół przejścia do pieca.

Dowód: zeznania świadka G. P. (k. 164v)

W ocenie Sądu zeznania świadków P. S., K. B., R. R. oraz G. Ł. były spójne, logiczne, świadkowie są osobami obcymi dla obwinionego a także funkcjonariuszami Straży Pożarnej, którzy wiedzę o zdarzeniu powzięli w związku z wykonywanymi czynnościami służbowymi. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, by świadkowie w sposób nieobiektywny i w sposób nieuzasadniony mieli pomawiać obwinionego o czyn, którego nie popełnił. Świadkowie zgodnie zeznali o stwierdzonych uchybieniach dotyczących składowania, w kotłowni należącej do obwinionego, w której znajduje się piec, materiałów łatwopalnych.

Zeznania świadków potwierdzone zostały w części wyjaśnieniami obwinionego, jak też materiałem dowodowym w postaci dokumentacji ze zdarzenia: informacji ze zdarzenia i karty zdarzenia oraz dokumentacji fotograficznej.

W przekonaniu Sądu wskazane wyżej dowody z uwagi na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości co do wiarygodności oraz faktu na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczność, które stwierdzały. Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność, żadna ze stron nie przedstawiała dowodów, by były one w jakikolwiek sposób zmanipulowane.

Sąd dał wiarę zeznaniom T. M. i G. P.. Były to szczere relacje świadków złożone w fazie swobodnej wypowiedzi. Sąd nie miał powodów, by zeznania te uznać za niewiarygodne.

W ocenie Sądu nie miały natomiast znaczenia zeznania M. M. (4) (k. 131v), którego relacja dotyczyła okoliczności nie wykazujących związku z przedmiotem postępowania, albowiem świadek nie był obecny w okolicach miejsca zdarzenia (kotłowni).

Dokonane przez Sąd ustalenia w zakresie stanu faktycznego co do zarzucanego obwinionemu czynu wymagały korekty opisu tego czynu w ten sposób, że w miejsce tego, że obwiniony w dniu 28 października 2019 roku o godzinie 21:00 w S. na ul. (...), pow. (...), woj. (...)- (...), pozostawiając kartony na piecu doprowadził do powstania pożaru, Sąd przyjął, że w dniu 28 października 2019 roku w S., na ulicy (...) obwiniony nie przestrzegał zasad bezpieczeństwa przy używaniu i przechowywaniu w pomieszczeniu kotłowni materiałów niebezpiecznych pożarowo, takich jak deski i kartony.

Czyn będący przedmiotem osądu był jednak tożsamym zdarzeniem faktycznym, którego objęcie ściganiem stanowiło wyraz woli oskarżyciela publicznego. Sąd, nie będąc związany kwalifikacją prawną czynu przedstawioną przez oskarżyciela, po uprzednim pouczeniu stron, w oparciu o art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 81 k.p.w., dokonał także zmiany kwalifikacji zarzucanego obwinionemu czynu z art. 85 § 1 k.w. na art. 82 § 1 pkt 5 k.w.

Zgodnie z treścią art. 82 § 1 pkt 5 k.w. istota wykroczenia stypizowanego w tym przepisie sprowadza się do dokonywania czynności, które mogą spowodować pożar, jego rozprzestrzenianie się, utrudnianie prowadzenia działania ratowniczego lub ewakuacji, polegających na nieprzestrzeganiu zasad bezpieczeństwa przy używaniu lub przechowywaniu materiałów niebezpiecznych pożarowo. Zakres owych zasad precyzują przepisy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 7 czerwca 2010 roku w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz.U z 2010, nr 109, poz. 719 z późn. zm.), wskazujące, że materiałów niebezpiecznych pożarowo nie przechowuje się w pomieszczeniach piwnicznych, na poddaszach i strychach, w obrębie klatek schodowych i korytarzy oraz w pomieszczeniach ogólnie dostępnych, jak również na tarasach i loggiach ani też w sposób umożliwiający powstanie pożaru lub wybuchu w następstwie procesu składowania lub wskutek wzajemnego oddziaływania, przy czym za materiały niebezpieczne pożarowo uznać trzeba te materiały, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 1 lit. a-g rozporządzenia, jeśli sposób ich składowania, przetwarzania lub wykorzystania może spowodować

powstanie pożaru. Wykroczenie z art. 82 § 1 pkt 5 k.w. ma charakter formalny, może zostać popełnione zarówno umyślnie jak i nieumyślnie.

Przechodząc do warunków odpowiedzialności za zarzucone obwinionemu wykroczenia i czyniąc ustalenia odnośnie tego, jaką możliwością sytuacyjną dysponował sprawca odnośnie dopasowania swojego zachowania do standardu postępowania, gwarantującego w danej sytuacji ochronę dla dobra prawnego będącego przedmiotem ochrony naruszonej przez sprawcę normy sankcjonowanej, z uwzględnieniem dynamiki sytuacji, czasu na podjęcie decyzji, dostępnych w czasie czynu informacji (P. Zakrzewski, Stopniowanie winy w prawie karnym, Warszawa 2016, *passim*), Sąd uznał, że w chwili podejmowania przez obwinionego inkryminowanego mu zachowania miał on możliwość jego niepodjęcia, zachowania się w sposób pozytywnie wartościowany.

W odniesieniu z kolei do personalnej możliwości zachowania się przez sprawcę tak, jak w określonych warunkach wymagało od niego prawo, Sąd przyjął, że żadna z cech sprawcy, uwzględniając jego poziom intelektualny, stan wiedzy nie wpływała negatywnie na podmiotową możliwość rozpoznania przezeń znaczenia czynu ani też, przy uwzględnieniu normalnej sytuacji motywacyjnej, posiadania umiejętności dokonywania wyboru, stopnia odporności na bodźce zewnętrzne, pokierowania swoim postępowaniem.

Ujmując rzecz konkluzywnie, zasadnym jest zatem twierdzenie, że obwiniony jest sprawcą przypisanego mu wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest również czynem zawinionym przez obwinionego (popełnionym w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcia decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dostosował się do zabraniającej danego zachowania normy prawnej.

Orzeczona wobec obwinionego kara nagany jest w ocenie Sądu karą sprawiedliwą i adekwatną, zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynów, jak i zawinienia obwinionego. Winna również spełnić oczekiwaną rolę w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. Niniejsze postępowanie oraz orzeczona kara daje podstawy do pozytywnej prognozy i uznania, że w przyszłości obwiniony nie wejdzie już w konflikt z prawem.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. S. (2) kwotę 918 złotych podwyższonej o podatek od towarów i usług tytułem pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu, uwzględniając wniosek obrońcy o zasądzenie kosztów w podwyższonej wysokości z uwagi na nakład czasu potrzebnego na przygotowanie się do prowadzenia sprawy i liczbę stawień w sądzie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 121 § 1 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Obwiniony został zwolniony z kosztów, ponieważ – stosownie do oświadczenia obwinionego odnośnie zarobków – istniały podstawy do uznania, że uiszczenie przez niego kosztów byłoby nadmierną uciążliwością.